

Arrest

nr. 276 340 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 21 december 2016 op het Belgische grondgebied toegekomen en dient op 5 januari 2017 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 27 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 206 743 van 12 juli 2018 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 14 augustus 2018 dient verzoekster wederom een verzoek tot internationale bescherming in. De CGVS neemt op 28 september 2018 de beslissing waarbij haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 8 november 2018 dient verzoekster voor de derde keer een asielaanvraag in. De CGVS verklaart ook deze asielaanvraag op 27 juli 2019 niet-ontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 19 augustus 2019 dient verzoekster voor de vierde keer een verzoek tot internationale bescherming in. De CGVS oordeelt opnieuw dat het herhaalde verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk is. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 237 667 van 30 juni 2020 het beroep verwerpt.

Op 2 september 2020 dient verzoekster voor de vijfde keer een verzoek tot internationale bescherming in. De CVGS verklaart de aanvraag niet-ontvankelijk op 3 februari 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 13 november 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 28 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 april 2022. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 276 339 van 23 augustus 2022 het beroep verwerpt.

Op 29 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw <1>, die verklaart te heten,

naam : H.

voornaam : N. A. H.

geboortedatum : (...) 1959

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2 >3, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/02/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet onvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/01/2017, 14/08/2018, 08/11/2018, 19/08/2019, 02/09/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM), van de artikelen 1, 6° en 7, 39/2 en 52/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna de Terugkeerrichtlijn), van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het verbod van willekeur en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“C. Grieven

1. Gelet op de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 03/02/2021 waarop het bevel is gebaseerd.

Dat de bestreden beslissing niet voor datum van 29/03/2022 werd genomen. Niet toevallig net nadat een beslissing tot niet ontvankelijkheid werd genomen inzake de regularisatieaanvraag van verzoeker op grond van art. 9bis, waartegen per 27/04 jl. een hoger beroep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zulks bovendien aantoont dat beslissing inzake de regularisatieaanvraag - ofschoon deze aanvraag geen schorsend effect heeft op de asielpcedure van de verzoekende partij - in casu toch werd afgewacht door de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op het wezenlijke belang in het dossier van de verzoeker.

Dat het derhalve logisch is dat tevens ook de beroepstermijn tegen deze beslissing ook zou moeten worden afgewacht alvorens over te gaan tot het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van zes dagen voor het effectief verlaten van het grondgebied, zelfs al kent dergelijk beroep geen schorsende werking.

Verzoeker kreeg echter bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dit houdt in dat de termijn van zes dagen dus reeds is afgelopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

2. Het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Het vertrouwensbeginsel houdt meerbepaald in dat de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, moet invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Bijgevolg schendt de hierboven aangekaarte praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken dat met onduidelijkheden behept is, het rechtszekerheidsbeginsel alsook artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52/3 Vw. Bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep.

De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de

minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding : “De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan”. (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

“De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “ waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)”.

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. Wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

De negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG stelt bovendien dat “Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.”

3. Het gelijkheidsbeginsel vereist met andere woorden dat allen die zich in eenzelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten worden behandeld. In de praktijk is het immers vaststaand dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

Dat de dienst vreemdelingenzaken overigens pas is overgegaan tot het afleveren van de bestreden beslissing nadat eerst een weigeringsbeslissing werd genomen in het kader van de aanvraag tot regularisatie (9bis) in hoofde van de verzoeker.

Dat verzoeker bovendien slechts 6 dagen krijgt om het grondgebied te verlaten, dit terwijl de dochter van de verzoeker nog schoolloopt tot juni van dit jaar.

4. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht. Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Op 31/03/2022 werd aan verzoeker, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 en 8 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/03/2022 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 en 8 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 03/02/2021 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet.

Dat verzoeker een Belgische zoon heeft en volledig van hem afhankelijk is, gelet ook op haar medische problemen. (Stuk 2-3);

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Bijgevolg komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang en had de verwerende partij de plicht een toetsing door te voeren aan deze internationale verdragsnorm.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient

onderzocht te worden in het kader van een asielpcedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Bij een terugkeer naar Irak en specifiek Bagdad, vreest verzoeker dat zijn mensenrechten ernstig zullen geschonden worden, aangezien zij een geïsoleerde vrouw zal zijn met medische problematiek met een dochter ten laste en zonder man om haar bij te staan. Dat zij overigens als ongelovige zou worden gestigmatiseerd.

Gelet op DE VEILIGHEIDSSITUATIE IN BAGDAD

(Cfr. COI BAGDAD dd. 26 maart 2018(update) <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-bagdad-0>):

Deze COI Focus maakt een stand van zaken op van de veiligheidssituatie in Bagdad. Het onderzoek richt zich in het bijzonder op de periode van september 2017 tot midden maart 2018, en werd uitgevoerd tussen 1 en 22 maart 2018. Dit document vervangt het vorige met dezelfde titel van 25 september 2017.

Na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden is er sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers.

Desalniettemin is ISIS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities – die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken – staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers.

De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden

ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

Er zijn geen duidelijke geografische verschillen vast te stellen: het geweld treft heel Bagdad, en er is geen wijk die gespaard blijft van aanslagen. Hetzelfde geldt voor de buitengebieden.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen.

Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur. De stad wordt niet belegerd door ISIS, de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is te allen tijde verzekerd, de verkeerswegen zijn open (waaronder ook de internationale luchthaven). De economische situatie is door de tegenvallende inkomsten van de staat, de grote uitgaven voor de oorlog en de economische ontwrichting door de meer dan twee miljoen ontheemden in het hele land echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open en er is gezondheidszorg, al staat de laatste onder druk.

In juni 2016 werd Falluja veroverd op ISIS, en in oktober 2016 zetten de ISF de aanval in op Mosul. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De overgebleven gebieden van ISIS in de provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk volgden in de daaropvolgende maanden, en van een dreiging dat de hoofdstad in de handen van ISIS zou kunnen vallen is in de eerste maanden van 2018 geen enkele sprake meer.

Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de Kurdish Regional Government (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand ISIS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Gelet op Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) ;

Artikel 8 van het EVRM stelt dat "Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven"

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat verzoeker, zoals reeds vermeld, gelet op haar medische toestand (Stuk 7) volledig afhankelijk is van haar zoon. Dat verzoeker bij niemand anders en onder geen enkel beding andere steun kan verhalen. Dat de lopende behandeling voor de medische problemen van verzoeker bovendien niet of op zijn minst in mindere mate beschikbaar is in haar land van herkomst, Irak.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Dat dergelijke besluitname, gelet op de precaire situatie van de verzoekende partij, als volledig disproportioneel dient te worden beschouwd. Zeker gelet op het geven dat een termijn van 6 dagen werd weerhouden in hoofde van de verzoeker die een dochter heeft die een schooljaar aanvatte dat eindigt in juni van dit jaar.

Dat overigens een beroep tot schorsing en nietigverklaring hangende is tegen een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag in hoofde van de verzoeker.

En dat gelet op het tijdstip waarop de bestreden beslissing genomen is, dit is daags na voormelde beslissing kan worden aangenomen dat beide beslissingen op zijn minst verknocht zijn en derhalve is een bevel om het grondgebied te verlaten in casu op zijn minst voorbarig gelet op een hangende beroepsprocedure tegen de beslissing van niet ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis Vw.

5. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing o.a. artikel 3 en 8 van het EVRM, artikelen 1,6°, 7, 39/2 en 52/3 van Vreemdelingenwet, artikel 7 Richtlijn 2008/115/EG, het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur en het gelijkheidsbeginsel.”

2.2 De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 6° en 39/2 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou schenden.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar het geschonden geachte artikel 52/3, § 1 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Verzoekster wijst erop dat niet toevallig met het nemen van de bestreden beslissing werd gewacht tot er ook een beslissing werd genomen aangaande haar verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent evenwel dat de bestreden beslissing niet mocht worden genomen zolang de beroepsprocedure tegen de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag nog liep.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat het bevel nog niet mocht worden genomen, nu een annulatieberoep tegen de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag niet schorsend werkt en een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715, RvS 22 juli 2002 nr. 109.500 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Een hangende aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdelingen

en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). De Raad merkt bovendien op dat verzoekster geen belang meer heeft met het gevoerde betoog aangezien de Raad het annulatieberoep tegen de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag reeds heeft verworpen op 23 augustus 2022 bij arrest nr. 276

339. Gezien de termijn om het grondgebied te verlaten inmiddels reeds verstreken is en verzoekster het grondgebied niet heeft verlaten kan een eventuele vernietiging van de termijn die haar werd toegekend ook geen voordeel meer opleveren. De schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn - die overigens in de Belgische regelgeving werd omgezet, zodat verzoekster zich niet dienstig op de richtlijn kan beroepen - wordt niet aangetoond.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel en artikel 52/3 van de vreemdelingenwet worden geschonden door de afgifte van het bevel terwijl er tegen de beslissing van de Commissaris-generaal nog een schorsend rechtsmiddel openstond. De bestreden beslissing verwijst immers naar de beslissing van niet-ontvankelijkheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen op 3 februari 2021 waarvan de beroepstermijn op 29 maart 2022, datum waarop de bestreden beslissing is genomen reeds verlopen is. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster geen hoger beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de CGVS en dat zij thans het grondgebied niet heeft verlaten waardoor zij evenmin een belang aantoonde bij haar grief. De schending van het rechtzekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel en artikel 52/3 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als zijzelf op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat, waar verzoekster kritiek uit op de termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten, de 'normale termijn van dertig dagen' reeds ruimschoots overschreden is en zij thans niet 'gedwongen' van het grondgebied is verwijderd. In de mate verzoekster betoogt dat zij door de afgifte van het bevel niet over een daadwerkelijk beroep beschikt tegen de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag merkt de Raad op dat zij een schorsingsberoep had ingediend tegen de onontvankelijk verklaarde *9bis* aanvraag waardoor zij, indien het bestuur was overgegaan tot een gedwongen verwijdering, in de mogelijkheid was om bij voorlopige maatregelen met toepassing van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet de eerder ingediende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en een visum. Er wordt verwezen naar de vijf eerdere beslissingen van de CGVS waarbij de verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster betoogt dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, werden geëvalueerd in de nota van 29 maart 2022. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van dit artikel dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de

betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoekster erop wijst dat er geen rekening is gehouden bij de afgifte van het bevel dat haar dochters schooljaar nog liep tot eind juni, heeft zij thans geen belang meer bij haar grief, nu haar dochters schooljaar, zoals zij zelf stelt eind juni is beëindigd.

Vervolgens betoogt verzoekster dat artikel 3 van het EVRM wordt gemotiveerd omdat er geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand en er dienaangaande niet gemotiveerd is in de bestreden beslissing. Zij vreest bovendien dat haar mensenrechten ernstig zullen worden geschonden bij een terugkeer naar Irak, meer specifiek Bagdad aangezien zij een geïsoleerde vrouw zal zijn, met een medische problematiek en met een dochter ten laste en zonder man om haar bij te staan. Zij zal overigens als ongelovige worden gestigmatiseerd. Ze citeert vervolgens uit het COI Bagdad rapport van 26 maart 2018. Verzoekster betoogt ook dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, nu zij volledig afhankelijk is van haar zoon.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke motiveringsplicht er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het *hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*", wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere, recente beslissingen of uit stukken in het administratief dossier.

De Raad bemerkt aldus dat artikel 3 van het EVRM verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat werd onderzocht of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een beletsel vormen om deze beslissing te nemen (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). De motiveringsplicht houdt niet in dat wanneer verweerder een beslissing neemt omtrent de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk, zij in deze beslissing moet aangeven dat zij een onderzoek heeft gedaan omtrent de vraag of de vreemdeling op wie deze beslissing betrekking heeft in zijn land van herkomst zou kunnen worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, indien een gespecialiseerd bestuur reeds oordeelde dat dit niet het geval is. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het CGVS naar aanleiding van de vijf asielaanvragen van verzoekster waarvan de laatste dateert van 3 februari 2021.

In *casu* bevat het administratief dossier bovendien een evaluatienota betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet d.d. 29 maart 2022. In deze nota wordt uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster en haar gezinsleven met haar zoon:

"1) Hoger belang van het kind:

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 25/01/2017) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

2) Gezin- en familielevens:

Betrokkene verblijft in België met haar dochter. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Daarnaast verblijft een zoon van betrokkene legaal in België. We wijzen er op dat de zoon niet tot de gezinskern van betrokkene behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 25/04/2017) dat een broer in Duitsland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

3) Gezondheidstoestand:

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 25/04/2017) van betrokkene verklaarde zij hartproblemen en klachten aan de knieën te hebben en tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 16/11/2020) van betrokkene verklaarde zij een depressie te hebben en in behandeling te zijn voor posttherapeutische neuralgie. Betrokkene legde bij het laatste gehoor van het CGVS een aanwezigheidsattest van haar psychologische consultaties opgesteld in België en twee medische attesten, neer. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene diende twee aanvragen 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de laatste aanvraag 9bis die op 28/03/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Waar verzoekster voorhoudt dat geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand, kan zij aldus niet worden gevolgd. Uit de bovenstaande evaluatienota blijkt nadrukkelijk dat de gemachtigde, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, een evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft gevoerd. Verzoekster heeft de gemachtigde niet op de hoogte gebracht omtrent haar medische situatie met medische bewijsstukken. Waar verzoekster thans in bijlage van het verzoekschrift medische stukken voorlegt laten deze stukken niet toe vast te stellen dat zij geen behandeling kan krijgen in Irak of dat zij niet in staat zou zijn om terug te reizen naar Irak. De gemachtigde stelt bovendien vast dat verzoekster op 29 maart 2022 geen aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend en dat zij, met toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet kan vragen om een verlenging van de termijn voor vrijwillige vertrek, indien zij om medische redenen niet in staat zou zijn te vertrekken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij hierom heeft verzocht.

In zoverre verzoekster zich beroept op de situatie in Bagdad en haar asielmotieven herhaalt, verwijst de Raad naar hetgeen reeds is beslist door de CGVS naar aanleiding van haar vijf verzoeken om internationale bescherming en die ook door de Raad werden beoordeeld in zijn laatste arrest nr. 237 667 van 30 juni 2020 waarbij de vierde asielaanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeksters asielmotieven werden ongeloofwaardig bevonden, hetgeen werd bevestigd door de Raad. Door een loutere herhaling van haar asielmotieven, zonder begin van bewijs, slaagt verzoekster er niet in de beoordelingen van de asielinstanties te weerleggen.

Voor zover verzoekster met haar betoog een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wil maken, volstaat het om toe te lichten dat verzoekster geenszins aantoonbaar dat zij zal worden onderworpen

aan foltering, mensonterende of vernederende behandelingen in Bagdad. Artikel 3 van het EVRM vereist dat men doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar men wordt teruggestuurd, men een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. De vreemdeling die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster zich *in casu* beperkt tot een blote bewering van onmenselijke behandeling, zonder dat deze enigszins aannemelijk wordt gemaakt. Nu vaststaat dat verweerder deugdelijk kon verwijzen naar de beslissing van het CGVS, waarin een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM vervat zit, en verzoekster bovendien niet ontkent dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, maakt verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In weerwil van verzoeksters betoog aangaande haar afhankelijkheid van haar zoon, blijkt uit de evaluatienota betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *d.d.* 2 februari 2022 dat er weldegelijk rekening is gehouden met haar grief. Bovendien stelt de Raad vast dat de gemachtigde de omstandigheid dat zij samenwoont met haar zoon en afhankelijk is van hem heeft beoordeeld in de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 maart 2022. In voormelde beslissing motiveerde de gemachtigde het volgende:

“Dat mevrouw samenwoont met haar zoon, toont niet aan dat ze van hem afhankelijk is. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Er worden geen bewijzen voorgelegd, buiten hun samenwoning, dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen een ouder en een meerderjarig kind valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: ... niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van mevrouw niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Haar dochter die in België verblijft, maar niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt, kan haar vergezellen bij haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.”

Verweerder stelt correct dat haar zoon reeds meerderjarig is en dat zij bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone emotionele banden, dient aan te tonen om van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken. Bovendien concretiseert verzoekster niet op welke wijze de aanwezigheid van haar zoon in België haar verhindert om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen. Zij stelt dat zij financieel afhankelijk is van haar zoon, evenwel verantwoordt dit argument niet waarom verzoekster zich niet tijdelijk naar haar land van herkomst zou kunnen begeven om daar via de gewone procedure een verblijfsaanvraag in te dienen, te meer nu zij zelf verklaart dat haar zoon haar steeds geld heeft toegestuurd. Verweerder motiveert dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding van haar zoon in België impliceert en dat zij bovendien zich kan laten vergezellen door haar dochter die evenmin over geldige verblijfsdocumenten beschikt. Verzoekster laat na aan te tonen waarom haar zoon zou worden gedwongen in een terugkeer wanneer zij, samen haar dochter, terugkeert naar Irak.

Nu verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters gezins- en familieleven, en verzoekster door middel van haar betoog niet aannemelijk maakt dat deze beoordeling kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden weerhouden.

Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, kan geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd naar haar feitelijke situatie of dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN